

Valentina Morelli

De dode aan de rivier

Deel 2 in de serie *La Dolce Vita*

De Fontein

Hoofdstuk 1

‘En u denkt hier te vinden wat u zoekt?’

‘Als ze het hier niet hebben, waar dan wel? Maar het was echt niet nodig om met mij mee te gaan, zuster Isabella.’

Matteo keek haar even van opzij aan en vroeg zich eens te meer af hoe de zuster erin slaagde om niet te smelten in die dikke kleding van haar. Het was vroeg in de middag en de zon brandde genadeloos. Matteo was zielsblij dat hij zich vandaag, op zijn vrije dag, niet in zijn carabinieri-uniform hoefde te hijsen. Bij deze temperaturen van boven de dertig graden ging er toch niets boven een bermuda en het wijdeste shirt dat hij bezat?

En hij miste nu de airco van zijn Lancia al; Isabella had er echter op gestaan om het laatste stuk van de weg lopend af te leggen. Hun bestemming lag vlak bij de oever van de Serchio en bood een prachtig uitzicht over de brede, groene akkers die op zacht glooiende heuvels waren gelegen.

Hoe mooi het uitzicht ook was, de wandeling ernaartoe was vermoeiend. Matteo kon zich echt wel iets fijners voorstellen dan met deze temperaturen door onherbergzaam gebied struinen. Vooral omdat alle pracht zich in de verte bevond en niet vlak aan hun voeten. Maar was het aan hem om in te gaan tegen de wil van een non?

Het pad naar de sloperij voerde over een niet-geasfalteerde weg, waar het leemachtige stof bij elke stap opwarrelde. De omgeving hier kon het beste worden omschreven als een van de rotte kiezelen van het vredige dorpje Santa Caterina: na de oorlog waren er een paar bouwbedrijven neergestreken, waarvan de helft inmiddels failliet was.

‘Lieve hemel, ik voel me net zo ongedurig als een kind op kerstavond. Als we dat onderdeel daar echt op de kop kunnen tikken, dan kan ik het vandaag nog inbouwen.’ Hij wierp Isabella een stralende glimlach toe, maar die werd niet beantwoord. In plaats daarvan bleef Isabella staan en ze keek recht voor zich uit. Matteo volgde haar blik en kromp van schrik in elkaar.

Hij was zo in gedachten verzonken geweest dat het hem was ontgaan dat iemand hun pad was gekruist. Die iemand bleek een enorme hond te zijn die doelgericht op hen afkoerste.

Nee! Matteo verbeterde zichzelf. *Dat is geen hond, het is een kalf.*

Het beest kwam rechtstreeks naar hen toe.

‘Snel, zuster, ga achter me staan. Ik zal u beschermen!’ Matteo sprong moedig voor Isabella en stak zijn armen uit.

‘Ho!’ schreeuwde hij naar het gevaarte. ‘Zit!’ Het dier was nog groter dan een kalf.

‘Maar Matteo,’ hoorde hij Isabella’s zachte stem in zijn rug. Ze klonk absoluut niet bang. Integendeel, eerder geamuseerd. ‘Dat is Caesar toch.’

Nadat Matteo de plotselinge schrik te boven was, beseftte ook hij dat hij geen hels monster tegenover zich had dat was ontsnapt. Het dier met zijn bruin-witte vacht, dat nu kwispelend en met de tong uit de bek dichterbij kwam, was echter kolossaal. Het was een volgroeide sint-bernardshond met poten zo groot als een kinderarm. Deze hond met zijn afgrijselijk grote kop deed hem onontkoombaar denken aan de verfilming van Stephen Kings *Cujo*. De gelijkenis was er, alleen was deze hond mak. Dat wist Matteo, omdat hij hem al vaak was tegengekomen. Toch trok hij zijn armen in en vermeed hij de langs hem snuffelende hond in de ogen te kijken. De vochtige hondensnoet raakte zijn blote kuit, waardoor hij van schrik een gil slaakte.

‘Caesar! Af!’ riep een zware stem. ‘Niet bang zijn, hij doet niks en wil gewoon spelen.’

‘Aha.’

Matteo zag dat de man aan wie de stem toebehoorde met trage passen om de hoek van een heg kwam lopen en hard in zijn handen klapte. De hond gehoorzaamde onmiddellijk en liep naar hem terug.

Matteo herkende de man meteen en moest grijnzen. Het was Gaetano, een onmiskenbare verschijning met zijn grijze, volle baard, gerafelde strohoed en verschoten rode linnen broek, die te lang was en over zijn sandalen hing. ‘Wat doe jij hier nou? Ik wist helemaal niet dat je weer in de buurt was.’

Dat kwam hem op een welgemeende glimlach te staan. ‘Een man als ik is altijd daar waar hij wil zijn.’

Toen Gaetano dichterbij kwam, zag Matteo dat hij zijn spierwitte linnen overhemd weer aanhad dat vrijwel helemaal was losgeknoopt en zijn grijze, behaarde borstkas liet zien. In het borstzakje zag Matteo een zilverkleurige mondharmonica. Hij had hem nog nooit in een andere uitdossing gezien en altijd was het overhemd zo wit dat het leek alsof het net uit de was kwam. Op zijn rug was een grote plunjezak te onderscheiden.

Matteo mocht de man, wiens leeftijd moeilijk was in te schatten. Beslist boven de vijftig, en zo op het oog kon hij heel goed de zestig zijn gepasseerd. Gaetano was een zwerver. Met hart en ziel. Al jarenlang bezocht hij Santa Caterina regelmatig, bleef dan een paar weken, waarna hij verder trok. God wist waarheen. Hij kwam en ging, net als de seizoenen.

‘Ah, meneer de carabinieri,’ begroette hij Matteo zichtbaar goedgehumeurd. ‘Ik herkende je eerst helemaal niet, zonder je uniform.’ Hij nam hem van top tot teen op, totdat hij zag dat Matteo door iemand werd vergezeld. ‘En zuster Isabella.’ Hij tilde zijn strohoed op, waardoor een kaal wordende schedel zichtbaar werd, met aan de linkerkant een opvallende wijnvlek.

Matteo keek de twee verbluft aan. ‘Jullie kennen elkaar?’

Isabella glimlachte. ‘Natuurlijk.’

‘Van de markt,’ legde Gaetano uit aan de politieman. ‘De zuster heeft altijd een kom met vers water voor de honden klaarstaan. Een aanbod dat Caesar maar al te graag aanneemt.’ Hij knipoogde samenzweerderig naar Isabella. ‘En mij levert dat af en toe een glaasje van die voortreffelijke kloostergrappa op.’

‘Sst!’ Isabella legde haar wijsvinger tegen haar lippen. ‘Dat moet ons geheimpje blijven. Als de abdis erachter komt, onderwerpt ze me aan een hels kruisverhoor.’ Ze zei het op luchtige toon, hoewel Matteo vermoedde dat haar woorden een sprankje waarheid bevatten. Het beviel hem echter hoe vaak de zuster de hel erbij haalde.

‘Wat doe je hier beneden bij de rivier, Gaetano?’ wilde Isabella weten.

‘Van alles en nog wat,’ antwoordde hij ontwijkend en hij grijnsde. ‘Ik heb hier in de buurt mijn bivak opgeslagen.’

Matteo zag dat er boven in Gaetano’s gebit een snijtand ontbrak, wat zijn grijns iets scheefs gaf. En zelfs dat paste wel bij hem. Hij kwam over als zo’n landloper uit een klassieke Hollywoodfilm. Gaetano was een imposante verschijning. Matteo mocht hem. Iedereen in Santa Caterina mocht de zwerver en zijn hond. Hij was vriendelijk en behulpzaam en was niemand tot last. Hij bedelde niet, maar was blij met alles wat hem spontaan werd aangeboden. Vaak stond hij gewoon op het marktplein, waar hij met zijn mondharmónica nummers van Bob Dylan ten beste gaf. Hij was een begenadigd muzikant en daarom vulde de hoed die hij had neergezet zich als vanzelf met munten en bankbiljetten.

‘En wat doet een non op een plek als deze?’ Hij tuurde om zich heen.

‘We gaan naar de sloperij,’ zei Isabella.

Matteo knikte instemmend. ‘We zijn op zoek naar een bepaald onderdeel. Ik heb een stokoude Vespa aangeschaft die ik wil opknappen.’ Hij schokschouderde. ‘Helaas ontbreken er een paar belangrijke onderdelen.’

De zwerver keek hem verwonderd aan. ‘Niets ten nadele van u, zuster Isabella, maar daarvoor heb je uitgerekend een non meegenomen?’

Matteo hield zijn hoofd schuin en knipoogde naar hem. ‘Onder ons gezegd, Gaetano: deze vrouw hier heeft meer verstand van scooters dan de meeste mannen.’

Isabella glimlachte afwezig. ‘Tja, als je een broer hebt die gek is op klussen en die elke vrije minuut in de garage aan scooters sleutelt, dan kan dat natuurlijk niet uitblijven. Dan pik je nu eenmaal het een en ander op.’

Matteo zelf had zich het meest over haar vakkennis verwonderd toen hij Isabella over zijn koopje op internet had verteld.

Hij had op een veilingssite een originele Piaggio 125 U uit 1955 weten te bemachtigen. De scooter was niet in goede staat en zelfs dat was nog mild uitgedrukt. Maar juist dat was voor Matteo de aantrekkingskracht. Hij zou zonder meer een perfect gerestaureerde Vespa in zijn garage kunnen parkeren. Dat wilde hij echter niet. Hij wilde met liefde en pijnlijke precisie een afgedankt oudje nieuw leven inblazen.

Tot nu toe was hij van mening geweest dat hij veel wist over scooters. Tenslotte had hij de meest uiteenlopende modellen in zijn bezit gehad en die opgeknapt, gerepareerd of gesloopt voor de onderdelen. Zijn kennis viel echter in het niet bij alles wat de zuster zich eigen had gemaakt over scooters.

‘Nou, als je het ergens kunt vinden, dan is het daar wel. Er bestaat eigenlijk geen enkel onderdeel dat niet voorhanden is op de sloperij van Lorenzo Bonucci. En als Lorenzo het niet op voorraad heeft, dan kan hij het vast en zeker ergens opsnorren.’

‘Dat mag ik hopen, anders zit ik namelijk echt omhoog.’

De man tilde nog een keer zijn hoed op en knikte glimlachend naar hen beiden. ‘Nou, nog een fijne dag, jullie. Kom, Caesar! Even lekker zwemmen in de rivier. Je stinkt als een kudde bokken.’

De twee keken het aparte duo nog een tijdje na voordat ze zelf hun weg vervolgden.

‘Een aardige vent,’ vond Matteo.

‘Ik ben helemaal weg van die hond,’ zei Isabella enthousiast. ‘Ik wilde er ook altijd eentje, maar met mijn ouders viel gewoonweg niet te praten.’ In gedachten verzonken glimlachte ze bij zichzelf. En dat was nog steeds zo toen ze het brede, openstaande toegangshek van de sloperij naderden.

Matteo liet een vertwijfelde zucht ontsnappen bij het zien van de chaos. Het hele terrein stond bomvol. Talloze door roest aangevreten auto’s waren op elkaar gestapeld en vormden een omheining die het complete perceel omringde. Hoe moesten ze in vredesnaam in deze puinhoop het onderdeel vinden dat hij zo hard nodig had?

Waar je ook keek stonden gedeukte autowrakken die erop wachtten om in de crusher te worden samengeperst tot een pakket ter grootte van een koffer. Matteo vermoedde dat het om honderden auto's ging die hier vreedzaam een sluimerend bestaan leidden. Hij zag dat er echte klassiekers tussen stonden. Zelfs een limoenkleurige Fiat 126, waarin zijn vader had gereden. De geur van olie en roest was overal aanwezig en zijn gedachten dwaalden af naar zijn jeugd. Vaak hadden ze destijds na schooltijd op sloperijen zoals deze gespeeld. Het was spannend geweest om in de oude auto's te stappen en net te doen alsof je erin reed, of om op de hoge torens van samengeperste wrakken te klimmen en van daaraf te genieten van het uitzicht op het dorp. Hij wist nog dat hij vaak last had gehad van metaalsplinters en ook pijnlijke schaafwonden had opgelopen.

Opeens gaf hij zichzelf een uitbrander dat hij geen stevige schoenen had aangetrokken. De rubberzolen van zijn teenslippers zouden niet bestand zijn tegen roestige spijkers. Hij zag zichzelf de rest van de middag al in de niet van airco voorziene wachtkamer van dokter Russo zitten voor een tetanusprik.

Ze liepen naar het geloei van een elektrische zaag toe, ergens op de binnenplaats. Hun pad voerde hen langs een grote stal waar tientallen kippen in de stoffige grond met hun scherpe nagels de aarde openkrabden op zoek naar voedsel en rondpikten met hun snavels.

Aan de overkant van de stal bevond zich een loods die qua vorm iets weghad van een vliegtuighangar – alleen aanmerkelijk kleiner. De deuren stonden open en het schroot leek bijna naar buiten te stromen. Matteo kon zijn ogen niet geloven toen hij in de berg oud ijzer de hartvormige grille van een oude Alfa Giulia ontdekte. Achter deze plek moesten echte oldtimerschatten schuilgaan. Zijn vertrouwen groeide dat ze hier misschien toch zouden vinden wat ze zochten.

'Hallo,' riep hij boven het gierende geluid uit en hij maakte een zwaaiend gebaar bij het zien van een man in een groene overall die met een zaag in de hand stukken metaal doorkliefde.

Toen de man hen beiden zag, ging hij rechtop staan en zette eindelijk de zaag uit. De plotselinge rust was een pure weldaad voor Matteo's oren.

'*Buongiorno*, werkt u hier?' vroeg Matteo vriendelijk.

De man in de met olie besmeurde overall bekeek de plaatzaag in zijn hand en richtte zijn blik vervolgens op Matteo.

'Waar leidt u dat uit af?'

Voordat Matteo kon reageren, liep de zuster breed grijnzend langs hem heen. ‘Ik ben Isabella,’ stelde ze zichzelf voor. ‘En dit is Matteo Silvestri. We zijn op zoek naar een motorbehuizing voor een scooter.’

‘Aha,’ begon de man. ‘Ik ben Lorenzo. Lorenzo Bonucci.’ Hij veegde zijn rechterhand af aan de overall, die stijf stond van het vuil, en stak die eerst de zuster toe en daarna Matteo. ‘De eigenaar van de sloperij. Aangenaam!’

Matteo probeerde om geen spier te vertrekken bij het beantwoorden van de handdruk. Die Lorenzo kneep bijna als een hydraulische pers. De schroothandelaar, die zich zichtbaar bewust was van zijn kracht, grijnsde sluw naar hem. Hij had een hoge haarinplant met duidelijke inhammen, waarop in het zonlicht fijne zweetdruppeltjes parelden. Zijn buik, die zich duidelijk aftekende onder de tuinbroek, gaf hem iets gemoedelijks. Maar hij had armen als een houthakker.

‘Scooters zijn er in allerlei soorten en maten.’ Lorenzo Bonucci nam het tweetal op.

‘Een originele Piaggio uiteraard.’ Er klonk een zweempje trots door in Matteo’s stem.

‘Een 125 U, bouwjaar 1955,’ verduidelijkte zuster Isabella op zakelijke toon.

De sloper krulde zijn lippen. ‘Hm, dat klinkt als een echt schatje.’

‘Dat is het ook,’ bevestigde Matteo. ‘En hij wordt nog veel schattiger als ik hem eindelijk aan de praat krijg. Maar daar heb ik dringend de juiste motorbehuizing voor nodig.’

‘Voor een 125 U?’

Matteo en Isabella knikten. Isabella in haar nopjes. Matteo vol goede hoop.

Die hoop werd echter abrupt tenietgedaan door de schroothandelaar. ‘Heb ik niet!’

Matteo keek de man ontsteld aan. ‘U hebt niet eens gekeken!’

‘Als ik zeg dat ik zoiets niet heb, dan heb ik het niet. Ik ken mijn sloperij. Elke roestige schroef is me bekend. Ik ben hier tenslotte opgegroeid. Mijn vader had de sloperij al. Neem maar van mij aan dat ik deze plek ken als mijn broekzak. Ik woon hier mijn hele leven al.’ Hij wees naar de bungalow aan de rand van het terrein, daar waar de auto-omheining ophield.

‘Potverdikkie!’ Matteo deed zijn ogen dicht en zag zijn project in rook opgaan voordat het überhaupt was begonnen. Hij kon niets beginnen zonder de juiste motorbehuizing.

‘Kunt u er ergens een ritselen?’ vroeg Isabella.

Lorenzo krabde op zijn achterhoofd. Hij leek diep na te denken. ‘Voor alle andere modellen wel. De U is jammer genoeg een echte zeldzaamheid. Ik geloof niet dat je die zomaar kunt opsnorren. Jullie kunnen je geluk natuurlijk beproeven bij andere sloperijen, hoewel dat volgens mij niet erg kansrijk is. Waarschijnlijk zult u op een speciaal

internetforum eerder slagen. Want er zijn echte verzamelaars die zich met niets anders bezighouden.'

'Dat is nou niet bepaald het antwoord dat ik wilde horen,' bekende Matteo. Op het idee van een forum was hij zelf al gekomen, alleen was dat bij zijn eerste pogingen op helemaal niets uitgelopen. Hij wist zelf ook dat hij van doen had met een echte zeldzaamheid. Daarom was hij des te blijer geweest dat hij zijn droom-Vespa zo voordelig op de kop had weten te tikken.

De schroothandelaar keek in zichzelf gekeerd naar de grond en op Matteo kwam dat over alsof hij medelijden met hem had. Toen hij z ijn hoofd rechtte, schonk hij Matteo een welwillende glimlach. 'Ik doe u het volgende voorstel: ik zal de komende dagen in mijn magazijn kijken wat voor onderdelen ik nog allemaal heb voor dit model. Ik kan je nu al wel verzekeren dat daar geen motorbehuizing bij zal zijn. Maar toch weet ik zeker dat ik wat bruikbare onderdelen kan opscharrelen.' Zijn glimlach ging over in een lach. 'Want het zal zeker weten niet bij die motorbehuizing blijven. Ik kan me goed voorstellen dat de vering van de schokbrekers moet worden vervangen.'

Isabella knikte instemmend.

'En de afdichting van de uitlaat zal er na al die jaren ook beslist niet beter op zijn geworden.'

Matteo schudde aarzelend zijn hoofd. 'Vermoedelijk niet, nee.'

Lorenzo stak breed grijnzend zijn hand op en telde af op zijn vingers. 'Dan hebben we de koppelingskabel nog, de pendeloplegging, de veerpoot...'

Het begon Matteo te duizelen. In wat voor wespennest had hij zich nou toch gestoken?

Lorenzo wreef nadenkend over zijn voorhoofd. 'En hoe staat het met de cilinderkit?'

Matteo wierp een vragende blik op Isabella.

'Daar kunnen we ook wel een nieuwe van gebruiken,' antwoordde de zuster zelfverzekerd.

Voordat de schroothandelaar verder kon gaan met zijn opsomming, stak Matteo capitulerend zijn armen in de lucht. 'Ik ben dankbaar voor alles wat u voor dit model kunt vinden. De motorbehuizing heb ik echter het hardst nodig.'

'Zoals ik al zei: die heb ik niet.'

Matteo zag dat de schroothandelaar de plaatsaag optilde.

'Kom over een week nog eens langs. En dan kijken we wat ik heb kunnen vinden.'

Dan pas? kermde Matteo vanbinnen. Hij wilde meteen aan zijn Vespa gaan sleutelen. Niet pas over een week.

‘En sorry, hoor, maar ik moet nu verder.’

‘Uiteraard. Hartelijk dank voor uw tijd,’ zei Matteo.

De schroothandelaar knikte. ‘Geen dank. We zien elkaar ongetwijfeld weer.’ Opeens begon hij kwajongensachtig te lachen. ‘U wordt binnenkort vast en zeker een vaste klant van me. Als u eenmaal aan het sleutelen bent geslagen, wordt de sloperij uw nieuwe thuis.’ Hij liet een schorre lach horen, draaide zich weg en zette de plaatzaag aan.

Onder begeleiding van het gedreun van de zaag begaven ze zich op de terugweg door het labrynt van sloopauto’s. Matteo voelde zich uitgeput en terneergeslagen. ‘Misschien had ik om te beginnen een nieuwer model moeten nemen.’

‘Och.’ Isabella schudde vastberaden haar hoofd. ‘Als je eenmaal bezig bent, groei je er vanzelf in mee. Bovendien hoort het opsporen van onderdelen er gewoon bij.’

Toch zat Matteo in zak en as. Was het echt zo dat de aanschaf van het eerste onderdeel hem al voor zulke grote problemen plaatste?

‘Komt tijd, komt raad,’ zei Isabella, alsof ze Matteo’s gedachten had geraden. ‘Niemand zegt dat we bij het opknappen een bepaalde volgorde moeten aanhouden. We laten de motorbehuizing eerst even voor wat die is en richten ons op de andere klussen.’ Ze schoot opgelucht in de lach. ‘En die zijn er volop.’

Matteo lachte halfslachtig met haar mee. Maar de zuster had gelijk. Rome was tenslotte ook niet op één dag gebouwd. Er stroomde nieuwe energie door hem heen. Want er waren echt veel klussen die ze moesten doen. En hij stond te popelen om terug te gaan naar zijn garage om zich daar aan zijn nieuwe schat te wijden.

‘Au, verdorie!’

‘Gaat het?’ Isabella keek hem verschrikt aan.

‘Het gaat absoluut niet, ik ben in een roestige spijker getrapt. Verdorie, wat doet dat zeer!’

Lees verder in *De dode aan de rivier*

Dit is het tweede deel in de serie La dolce vita.

Oorspronkelijke titel *Kloster, Mord und Dolce Vita – Der Tote am Fluss*

Oorspronkelijke uitgever be, het e-book-imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam,
www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Graphik Design Wilhelm

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN e-book 978 90 261 5970 1

ISBN luisterboek 978 90 261 5971 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.